

[Undervisningsministeren.]

sige, at jeg også med stor interesse har læst om de nye planer, der er kommet frem, og hvori kernen er spørgsmålet om en udvidelse af statens museum for kunst, eventuelt ved et anlæg, som særlig skulle være beregnet på den moderne kunst. Jeg tror ikke, at man handler rigtigt ved straks at tage sit standpunkt i dette vanskelige spørgsmål, men derimod vil jeg gerne tilsige min store interesse for det, idet jeg erkender, at den nuværende tilstand i vort nationalgalleri for den moderne kunsts vedkommende er blevet næsten uudholdelig. I denne forbindelse kan jeg måske have lov til at oplyse, at vi netop til forhandling i det andet høje tings finansudvalg har spørgsmålet om leje af de lokaler, der tidligere var til rådighed på Kastelsvej, tilhørende Johan Hansen, lokaler, som ville give os mange, mange hundrede meter vægplads til fremhængning af moderne eller andre billeder fra nationalgalleriet, der hidtil har måttet magasineres i kælderen. Jeg har sagt dette for at udtrykke min overordentlig varme interesse for, hvad der kan gøres for udvidelsen af vort nationalgalleri. Jeg må beklage, at den kommission, der blev nedsat i sin tid, opløstes i så vild uenighed, at den næsten opløstes i atomer, og derved har givet mig et ikke rigtig godt grundlag at arbejde på i denne sag.

Til det ærede medlem hr. Moesgaard vil jeg sige, at den tanke, at man ved at opløse Willumsens samling og sende dens enkelte værker rundt omkring til forskellige steder i landet skulle bringe den mere ud til folket, vil jeg tillade mig at betvivle rigtigheden af. Jeg har den opfattelse, at ligeså vigtigt det naturligvis er at arbejde for de lokale museer, vi har rundt om i landet, og arbejde på, at der i provinsen i så vid udstrækning som muligt kan findes en repræsentation for såvel kunst som musik, ligeså ilde tror jeg nok man ville handle overfor den danske befolkning som helhed, hvis man ville sprede en så enestående samling som denne rundt omkring; og hvordan skulle man så kunne hæfte benævnelsen „til folket“ på den? Forudsætningen herfor måtte da være, at den var anbragt på steder, hvor så stor en del af befolkningen som muligt kunne se den, og det er nu engang en kendsgerning, at sådan som vort mærkelige lille rige er indrettet med hovedstaden i den yderste del af landet, så samler den alligevel i kraft af sin størrelse både trafikalt og på anden måde det største antal af landets beboere, og det må erkendes, at den er det sted, hvor de virkelige skatte bedst kan ses af hele

befolkningen, både københavnere og provinsboere. Alt velovervejet tror jeg, man vil handle bedst for den danske befolkning ved at modtage gaven, som det er skitseret i gavebrevet, og som overenskomsten bestemmer.

Det ærede medlem hr. Malchau vil jeg gerne takke også for de kritiske bemærkninger, han gjorde mod forslaget om en uddeling af kunstværkerne. Jeg forstår særdeles vel, at der indenfor partierne i en sådan sag kan være individuelle forskelle i synspunkterne, men det har glædet mig at høre de udtalelser, der er fremsat af ordførerne, og jeg forstår, at den almindelige stemning i det høje ting åbenbart er ligesom i folketinget.

Overfor det ærede medlem frk. Anna Westergård vil jeg gerne understrege, at jeg finder, hun har ganske ret i — jeg var også selv inde på det —, at det er en misforståelse at tro, at det mest er københavnere, der går på museer her i København; man kan tværtimod træffe københavnere, der aldrig nogensinde har været på deres museer.

Med hensyn til det spørgsmål, der blev rejst vedrørende overenskomsten, har man fra departementets side ved udformningen af udkastet villet sikre sig, at en af statens repræsentanter skulle være kunstkyndig, og heri ligger, at man tænker sig, den anden skulle være repræsentant for den administrative side. Der er to vigtige sider i en sådan sag, og Københavns kommune vil vi overlade selv at bestemme, hvem den vil sætte ind i bestyrelsen. Den vil efter al sandsynlighed også være interesseret både i den administrative og den kunstneriske side af sagen.

Til slut vil jeg sige, at det var mig en stor overraskelse og en morsom opdagelse, da jeg hørte, at der er nogle, der har skrevet under både på protestadressen og på adressen for tilslutning. Det forklarer mig en situation, jeg har været i i den senere tid, hvor jeg er blevet beriget med mange adresser angående Thorvaldsens museum, snart Willumsen-museet, snart udstillingen i London og snart spørgsmålet om små eller store bogstaver. Jeg har haft vanskeligt ved indenfor min bekendtskabskreds at huske, hvem der var med, og hvem der var imod, men når jeg nu hører, at der er dem, der har skrevet under på begge adresser, kan jeg bedre forstå den meget betydelige vanskelighed, jeg har været i.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.